

MIKKI LISH
&
KELLY NGAI

Dům na Hrabivém vrchu

FRAGMENT

Dům na Hrabivém vrchu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mikki Lish, Kelly Ngai
Dům na Hrabivém vrchu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MIKKI LISH
&
KELLY NGAI

Dům na Hrabivém vrchu

FRAGMENT

Rufusovi a Xavierovi

– K. N.

Adrianovi, Aleksovi, Thorleymu,

Josie, Annice a Ryanovi

– M. L.

Obsah

Prolog	11
Kapitola první – Jsou to jen triky	13
Kapitola druhá – Zaprášený rám	21
Kapitola třetí – Suttonovo smíšené zboží	30
Kapitola čtvrtá – Bermudský trojúhelník	39
Kapitola pátá – Kde to svědčí	47
Kapitola šestá – Umíte vyháčkovat zámek?	55
Kapitola sedmá – Durové akordy, molové akordy	63
Kapitola osmá – Palisáda	70
Kapitola devátá – Zlaté ruce	79
Kapitola desátá – Něco mezi	84
Kapitola jedenáctá – Druh kvesala	91
Kapitola dvanáctá – Lustr	103
Kapitola třináctá – KCÁ! KCÁ!	111
Kapitola čtrnáctá – Karetní trik	118
Kapitola patnáctá – Portsall	127
Kapitola šestnáctá – Jinde je tady	139
Kapitola sedmnáctá – Co se stává zvědavcům	149
Kapitola osmnáctá – Jehla a nit	155
Kapitola devatenáctá – Místnost na půdě	163
Kapitola dvacátá – Výbuch	170
Kapitola dvacátá první – Bulíky na nos	176
Kapitola dvacátá druhá – Táborák	181
Kapitola dvacátá třetí – Hudební skladba	188
Kapitola dvacátá čtvrtá – V mžiku oka	195
Kapitola dvacátá pátá – Domněnky, naděje a trocha štěstí	199
Kapitola dvacátá šestá – Kdo se chlubí cizím peřím	211
Kapitola dvacátá sedmá – Rodinný oheň	217
Kapitola dvacátá osmá – Kouzelníková asistentka	226
Epilog	241
Poděkování	244

„A především s rozzářenýma očima pozoruj celičký
okolní svět, protože ta největší tajemství
se vždy skrývají na nejpřekvapivějších místech.
Lidé, kteří nevěří na kouzla, je nikdy nenaleznou.“

Roald Dahl

Prolog

Kamenná vrána snila o létání. Snila o proudech teplého vzduchu, na kterých by se mohla vznášet, o jiných, menších ptáčích, za kterými by se mohla honit, o lesích, do nichž by se mohla vrhnout za úlovkem. Z toho milého snu ji však vyrušil hlas.

„Pomoz jim,“ řekl jí, „pomoz jim najít správnou cestu.“ Ten hlas patřil Ztracené. Ztracenou nikdo nikdy neviděl, ale s jejím hlasem se vrána již setkala. Nějakým způsobem náležel k Velkému domu.

Komu mám pomoci? A jak? pomyslela si vrána v odpověď. Jak to mám udělat, když se odsud ze střechy nemůžu ani hnout? O létání si můžu přece nechat jen zdát.

A pak to pocítila. Svobodu, překrásný pocit volnosti. Mohla se hýbat. Začalo to mravenčením na vršku její malé hlavičky a pak, podobně jako kdyby ji někdo polil vodou, se pocit rozšířil do celého jejího vytesaného těla. Z bílého kamene se stalo perí, svalstvo, bijící srdce a bystré oči. Vrána si blaženě vytřepala křídla a potom se vznesla. Už nemusela snít, letěla doopravdy.

V rozradostněných smyčkách se vznášela vysoko nad Velkým domem a vůbec si nevšímalá závistivého pokřikování kamenných chrličů a draků upevněných na střeše.

„Prosím. Najdi je a přiveď je sem,“ žádal hlas Ztracené.

„Koho?“ zeptala se vrána a prohlížela si krajinu pod sebou.

Ztracená vráně vyjevila skupinku lidí v červeném automobilu – dívku, chlapce, ženu a muže.

„Rodinu,“ zašeptala.

Vrána se je vydala hledat.

Kapitola první

Jsou to jen triky

Hedy van Beerová vyhlížela z okénka auta na zasněžená pole a u srdce ji čím dál tím pevněji svíral pocit sklíčenosti. S každým dalším kilometrem se přibližovala dvěma zaručeně nejnudnějším týdnům celého svého života.

Oba její rodiče pracovali jako archeologové a chystali se na vykopávky do Španělska bez dětí, což bylo vážně nefér. I když nebrat s sebou Spencera možná dávalo smysl, přece jen mu bylo teprve osm. Hedy ale bylo jedenáct, chodila do skautu a už se z aplikace pro výuku jazyků naučila pár frází ve španělštině.

„Kdyby se nám něco stalo, vrátíte se dřív?“ zeptala se.

„Kdyby se vám stalo co?“ zajímal se táta. Právě vybíral další písničku do přehrávače, zatímco máma řídila.

„Třeba kdyby si Spencer uřízl prst?“

Spencer vzhlédl od své knihy kouzelnických triků. „Dědeček John je kouzelník. Zvládl by mi ho přičarovat zpátky.“

Hedy zavrtěla hlavou. „Ty se necháš tak snadno obalamutit.“

„Co znamená ‚obalamutit‘?“

„Že všemu věříš. A vůbec, už kouzelník není, takže neočekávej zázraky.“ Hedy se vyklonila tak daleko, až měla obličej mezi předními sedadly. „Tak vrátili byste se teda dřív, kdyby si Spencer uřízl prst? Vzhledem k tomu, že kouzla neexistují?“

„Záleží na tom, co by to bylo za prst,“ odpověděl táta.

Máma potlačila smích. „To víš, že bychom se vrátili.“ Natáhla se za sebe a poplácala Hedy po tváři. „Ale snažte se potížit vyhnout, jo? Tenhle výlet je pro nás s tátou hrozně důležitý. Mohl by vést ke spoustě další práce. A slibuju, že na další výlety pojedeme všichni čtyři.“

Další výlety. Zatímco se za oknem míhala pole, stromy a kopce, Hedy si nasadila sluchátka, zachumlala se do máminy pruhované šály a představovala si, že je v Egyptě a prohlíží si Velkou pyramidu a Sfinxu. Koutkem oka si ale všimla, jak se táta kouká, jestli je poslouchá. Když se otočil zpátky dopředu, zastavila přehrávání hudby, protože měla tušení, že se chystá říct něco zajímavého.

„Budou se u něj mít dobře, vid?“ ptal se táta tiše.

„Samozřejmě,“ ujistila ho máma. „Sice se chová roztržitě a... *podivně*, když přijde řeč na jeho věci, ale nedopustil by, aby se jim něco stalo.“

„Nebylo to někdy touhle dobou, co tvoje maminka...?“ odmíchl se táta se soucitným výrazem ve tváři.

Máma vzdychla. „Prospěje mu, že tu nebude sám. Když přijede na návštěvu k nám, tak nikdy nezůstane dlouho.“

Jejich červené autíčko se konečně zastavilo v samotném středu Marberry's Rest. Byla to ospalá vesnička bez ladu a skladu, kterou zdobilo jen pár malých obchůdků. Působila sice jako místo, kde se nikdy nic nemění, ale pětiramenná křižovatka v jejím centru Hedyinu rodi- nu pokaždé bez výjimky zmátla.

„Proč vždycky zapomenu, která je to ulice?“ zamumlala máma.

„Počkej chvilku,“ táta se na mobilu snažil zprovoznit navigaci.

Spencer už vyčerpал svou obvyklou zásobu lízátek a pustil se do svého posledního sendviče se sýrem, jako kdyby předpokládal, že se tam ještě chvíli zdrží.

Hedy zpozorovala, jak nad nimi krouží velký bílý pták. Teď se rozletěl přímo k nim.

„Je támhleto bílá... vrána?“ vydechla.

Letěla blíž a blíž, až nakonec k všeobecnému údivu přistála na kapotě auta.

Byla obrovská, ještě větší než vrány, které Hedy viděla v londýnském Toweru. Naklonila hlavu na stranu, jako kdyby je posuzovala, a potom zakrákala. S líným mávnutím křídel se vydala do jedné z úzkých uliček. Všichni zírali. Máma byla jak přimrzlá k sedadlu. Tolik ji to zaskočilo, že se nedokázala ani hnout. Vrána se vrátila a znovu přistála na kapotě. Přiskočila blíž k oknu, vrhla na mámu přísný pohled a potom se znovu rozletěla tou samou ulicí.

Hedyinu předchozí sklíčenost nahradilo zvláštní vzrušení. „Vypadá to, že chce, abychom jeli za ní,“ prohlásila.

„Tím si nejsem tak jistá,“ odpověděla máma, „ale řekla bych, že je to ta správná ulice.“ Zařadila rychlost a jela za vránou až k domu dědečka Johna.

Od jejich poslední návštěvy už uplynulo hodně času, ale dědečkův dům vypadal přesně tak, jak si ho Hedy pamatovala: tři podlaží ze světlého kamene a tmavá střecha, která se strmě tyčila nad obzorem. Na střeše se nacházela stvoření vytesaná z kamene a nízká věžička, které se podle mámy říká belvédér a z níž má být pěkný výhled. Hedy v ní ale viděla strážní věž, odkud se dají pozorovat blížící se nepřátelé. Potemnělá veranda vedla k černým vchodovým dveřím. Za plotem z tepaného železa se rozprostírala zahrada pokrytá listím a sněhem. Nebylo tam ani stopy po shonu jejich vlastního domova nebo domovů Hedyiných kamarádů, zároveň se ale nedalo říct, že by byl

dům dědečka Johna nevlídný. Spíš jako by se velmi dlouho rozmýšlel, než něco řekne.

Bílá vrána, která je tam dovedla – a Hedy si byla jistá, že přesně o to se pokoušela – vylétěla na střechu a usadila se tam mezi ostatní sošky, které představovaly jiné, nadpřirozenější tvory, jako draky nebo gryfy.

Hedy štouchla do Spencera a ukázala prstem. V jednom z oken v nejvyšším patře stál dědeček John s rozčepýřenými bílými vlasy na hlavě. Na tváři se mu objevil úsměv, odstoupil od okna a zmizel jim z dohledu. V následujícím okamžiku, za mnohem kratší chvíli, než by mělo být k seběhnutí všech pater potřeba, už byl dole a otvíral jim těžké vstupní dveře. Spencer zíral s otevřenou pusou a Hedy překvapeně zamrkala.

Dědeček John si uhladil knoflíčky na košili a pak se hbitě otočil dokola, až k nim stál opět čelem. K jejich naprostému úžasu na sobě teď měl zářivě barevnou kravatu.

„Dámy a pánové,“ pronesl hlubokým, vřelým hlasem, „vítejte.“

Děti se k dědečkovi nahrnuly a objaly ho. Jako vždycky voněl po mentolkách a kouři z dýmky. Hedy si potají poměřila, jak je vysoká, a s potěšením shledala, že už dědečkovi sahá ke třetímu knoflíčku.

„Dědečku,“ vyhrkl Spencer okamžitě, „kdybych si nějak uřízl prst, dokážeš mi ho přičarovat zpátky?“

Dědeček John vzal Spencera za ruce a pečlivě si je prohlédl. „Vypadá to, že všechny prsty ti na rukou pevně drží. Proč se ptáš?“

„Hedy nevěří na kouzla,“ vysvětlil Spencer.

„No, dalo by se říct, že nevěřit na kouzla je velmi moudré,“ odvětil dědeček.

To Hedy překvapilo. Dědeček John býval velmi slavný kouzelník.

Dědeček si ji dlouho prohlížel, jako by chtěl něco říct, ale nenapadala ho ta správná slova.

„Je to celá maminka, vid’?“ zeptala se ho máma a přistoupila k nim blíž. Nastala trapná chvíle, kdy se ani ona, ani dědeček nemohli roz-

hodnout, na kterou tvář se mají políbit, nebo jestli se mají prostě obejmout.

Dědeček John si odkašlal. „Víc než kdy dřív.“

Mluvili o Rose, babičce Hedy a Spencera, což se skoro nikdy nestávalo. Zmizela, když byla Hedyina máma ještě malá. Hedy měla radost, že se babičce Rose podobá, dokud si nevšimla, že se dědečkovi v očích lesknou slzy. *Ted' se mu po ní kvůli tomu stýská*, pomyslela si. Než si ale stihla rozmyslet, co na to má říct, táta vyložil z auta poslední tašky a přišel dědečkovi na přivítanou potřást rukou. Chvilke na kladení otáček už pominula.

Zdalo se, že vstupní hala se od jejich poslední návštěvy před třemi lety vůbec nezměnila. Jednu stěnu lemovaly busty a vyřezávané sochy. Na protější zdi nad odkládacím stolem visely ve zlatých rámech dva velké obrazy. Hedy položila svůj staronový mobil (byl po tátovi a dostala ho, aby mohla rodičům volat, zatímco budou pryč) na kraj stolu.

Oba obrazy byly portréty bytostí s lidským tělem, ale zvířecí hlavou: první hlava patřila skunkovi a druhá strace. Měli na sobě velmi staromódní oblečení a kolem sebe zvláštní sbírku předmětů: šperky, rukavice, ovoce a malinkatý nůž. Podivuhodné bylo ale také to, že na obrazech se nacházely i novodobé předměty: Rubikova kostka, klíče a CD nějaké skupiny jménem The Smiths.

„Hele, můj tým!“ zvolal Spencer a ukázal na čepici s logem fotbalového klubu West Ham, která byla namalovaná v rohu. Vyfotil si ji polaroidem, který od svých narozenin nosil skoro všude s sebou.

„Snad vám nebude vadit bydlet spolu v jednom pokoji,“ říkal právě dědeček John, „bohužel jsem stihl vyklidit jenom jednu ložnici.“

To upoutalo jejich pozornost. Hedy měla nepříjemný dojem, že tyhle prázdniny se brzo zhorší z nudných na fakticky otravné. „Ale doma mám pokoj sama pro sebe,“ podotkla s nadějí v hlase.

„Co je špatnýho na tom, mít pokoj dohromady se mnou?“ ozval se uraženě Spencer.

Hedy obrátila oči v sloup. „Smrdíš jako opičí zadek.“

„Takže ty čucháš k opičím zadkům?“ chechtal se Spencer.

„A dost!“ Máma pohrozila prstem. „Nehádejte se. Budete se o ten pokoj dělit. A jestli kvůli tomu budete zlobit, tak se pak budete muset dělit i doma. A teď tam pojdte vynést ty tašky.“

Hedy si povzdechla, zvedla mobil – a zamračila se. Ležel teď na druhé straně stolku, opřený o obraz se skunkem, ke kterému byla její sluchátka skoro přilepená. Pohnul s ním snad Spencer?

„Tak už pojd', Hedy,“ zavolal ze schodů táta. „A nezapomeň si polštář.“

Hedy zkontrolovala, jestli nejsou sluchátka umazaná od barvy, ale žádnou neviděla, a tak si vzala věci a vydala se nahoru za ostatními.

„Proč mají každé dveře jinou barvu?“ zeptal se Spencer dědečka Johna, když je vedl nahoru po schodech.

„Kdysi tu býval penzion,“ odpověděl mu dědeček. „Možná se pak hostům líp pamatovalo, který pokoj je jejich.“

Dveře jejich ložnice měly vybledlou fialovou barvu. Uvnitř se nacházely dvě postele, už ustlané, a i když pokoj působil naprosto nehybně, linula se vzduchem čerstvá levandulová vůně.

Na stěnách visely zářámované mapy všech světadílů a ozdobné talíře, na kterých byly namalované slavné starověké stavby ze všech koutů světa, jako pyramidy v Gíze nebo Velká čínská zeď. U nohou každé postele stála truhla tak velikánská, že by se do ní děti mohly schovat.

Spencer vystřelil k posteli blíž u okna. „Zabírám si tuhle!“

„Půjdeme s dědečkem do kuchyně udělat čaj,“ řekla máma. „Až si vybalíte, přijďte za námi, jo?“

„Ale cestou dolů na nic nesahejte,“ varoval dědeček. „Některé věci tu zamykám z dobrého důvodu. Rozumíte?“

Děti to cestou sem sice slyšely už milionkrát, ale v dědečkově hlase zazníval varovný tón, který je upoutal. Oba přikývli: „Ano, dědečku.“

Spencer vybaloval tak, že si stoupl do své truhly a otočil svou tašku vzhůru nohama, takže všechno jeho oblečení napadalo kolem něj. V tašce ale ještě něco zůstalo, a když ji zvedl, aby ji naposledy vytřepal, vypadla mu na hlavu ponožka plná cvrnkacích kuliček. Hedy při pohledu na bratrovy nepořádné způsoby zakroutila hlavou. „Nemá tu dědeček asi tak šest ložnic?“ zeptala se. „Proč nemůžu mít svůj vlastní pokoj?“

„Dědeček za svůj život nasbíral spoustu věcí,“ vysvětloval táta a prohlížel si přitom bitevní loď v lahvi. „V ostatních pokojích jsou jich nejspíš haldy.“

Spencerovi se rozzářily oči. „Sbírá věci, co potřebuje na kouzla?“

„Jsou to jen triky, Spenci,“ sdělila mu Hedy, „ne opravdická kouzla.“

„Už těch kouzel moc nedělá, Spencere,“ pověděl mu táta.

„Přestal, když babička zmizela,“ dodala Hedy.

To tátu zarazilo. „Jak to víš?“

„Slyšela jsem vás o tom jednou mluvit s mámou.“ Na její babičku přišla řeč jen tak výjimečně, že si Hedy vždycky dávala pozor, aby jí žádná zmínka neunikla, i když ji třeba zrovna neměla slyšet.

„Co mají kouzla co dělat s babičkou?“ ptal se Spencer.

Táta si povzdychl. „To já nevím, Spenci,“ odpověděl mu, ale Hedy měla pocit, že toho ví víc, než jim říká. „Tak už pojďte. Máte teď před sebou pár týdnů, kdy se dědečka na všechno tohle budete moct zeptat. Vsadím se, že od něj uslyšíte spoustu zajímavých příhod.“

Kuchyně na rozdíl od nepořádku ve zbytku domu působila uspořádaným dojmem, jako kdyby ji měl na starosti někdo jiný. Byla pečlivě uklizená a vzdušná, okna skýtala výhled na jinovatku pokrytou zahradu za domem a druhé dveře vedly do prádelny. Dědeček John seděl u dubového stolu s šálkem čaje a mezi prsty proplétal pár malých

ocelových kuliček. Jezdily nahoru, dokola a zase dolů, jako kdyby tančily. Spencer na kuličky upřel oči a užasle k dědečkovi přispěchal. Kuličky se na světle blyštily, jedna za druhou se honily po dědečkových zápěstích a dlaních a pak zničehonic zmizely. Máma s tátou zatleskali. Dědeček John se na Spencera přes svůj šálek usmál.

„A tys říkala, že už žádný kouzla nedělá!“ obrátil se Spencer vítězoslavně na Hedy.

„To nebyly kouzla,“ odvětila Hedy, „jen umí s rukama dělat bezva věci. Že jo, dědečku?“

„Přesně tak,“ odpověděl dědeček John. „V tomhle domě žádná kouzla neděláme. Výhradně jen triky.“ Zdálo se, jako by sám sobě připomínal pravidlo, které se nesmí porušovat.

Zatímco všichni jedli velké porce citronového dortu, máma dědečka provedla seznamem pokynů ohledně Spencerova astmatu, nabádala děti, aby se teple oblékaly, a po stopadesáté jim připomněla, že nemají sahat na dědečkovy věci.

A pak nastal čas, aby rodiče odjeli. Hedyino srdce najednou opět svírala sklíčenost. Před domem se objali na rozloučenou, a když Spencer s mámou začali popotahovat, vyhrkly slzy také Hedy. Dokonce i táta měl oči trošku zarudlé. „Dávej na Spence pozor,“ pošeptal Hedy do vlasů, „uvidíme se na Štědrý den.“

„Dám.“ Hedy si všimla, jak máma Spencerovi šeptá do ucha něco, co ho přimělo na sestru pohlédnout, přikývnout a pak se statečně usmát.

Červené autíčko se probudilo k životu a rodiče na ně mávali z okénka, dokud nezahnuli za roh a nezmizeli z dohledu.

„Co ti máma říkala?“ zeptala se Hedy Spencera.

„Že na tebe mám dávat pozor,“ odpověděl Spencer a nasadil si hůňatou leteckou čepici, co mu před odjezdem dal táta. Pak chytil dědečka Johna za ruku. „A že *oba* máme dávat pozor na dědečka.“

Kapitola druhá

Zaprášený rám

Hedy se Spencerem dědečkovi pomáhali umýt hrnečky a talíře, protože si zatím nebyli jistí, co jiného mají dělat. Hedy právě utírala vidličky a přitom přešla k ledničce, kterou pokrývala hromada magnetů. Mezi maličkou Eiffelovou věží z Paříže, miniaturní sochou Svobody z New Yorku a drobnými chrámy a hrady byla stejná barevná písmena, s jakými si Hedy a Spencer hrávali jako malé děti. Písmena tvořila vzkaz: VÍTEJTE V NAŠEM DOMĚ. Spencer se jako obvykle přišel kouknout, na co se Hedy dívá. Ze zbývajících písmen pak poskládal: DÍKY.

„Dědečku, co bude k večeři?“ zeptal se.

„Spenci,“ odfrkla si Hedy, „vždyť jsme teprve před chvilkou dojedli svačinu, ty nenasyto.“

„Neříkám, že mám hlad už *ted*.“

Dědeček John k nim přistoupil a otevřel mrazák. „Musím se podívat, co nám paní Vilumsová uvařila.“

„Kdo je paní Vilumsová?“ zajímal se Spencer.

„Paní, co pro mě vaří a pomáhá mi starat se o domácnost.“ Dědeček z mrazáku vytáhl tři plastové krabičky označené PÁTEK, SOBOTA a PONDĚLÍ. „Kterou byste rádi?“ otočil se na děti. „Můžete si jednu vybrat.“

„Co v nich je?“ chtěl vědět Spencer.

Dědeček se zatvářil rozpačitě. „Už ani nevím.“

„Dneska je sobota, takže si dám pondělí,“ rozhodl se Spencer. „Bude to jako cestování časem.“

Hedy si vybrala sobotu, která jí připadala jako lasagne.

„Výborně,“ řekl dědeček. „Já si dám pátek. Vypadá to na masový koláč.“ Položil krabičky na kuchyňskou linku, aby jídlo rozmrzlo, a na jednu vypadal ztraceně. „Tak, a co budeme dělat teď?“

„Máš tady wi-fi, dědečku?“ zeptala se ho Hedy.

„Vy *co*?“ odpověděl nechápavě.

Nebyl tam žádný internet. Žádné počítačové hry. Žádní kamarádi. Žádný signál. Děti strávily chvíli průzkumem zahrady, kde objevily několik neobvyklých soch, ale když začala plískanice, vrátily se dovnitř. Dědeček se je pokusil naučit jednu karetní hru, ale ani Hedy, ani Spencer nemohli pravidlům přijít na kloub.

Spencer se opíral o ruce a sunul se dál a dál, až měl hlavu skoro položenou na stole. Rozprostíral se před nimi dlouhý, jednotvárný den a Hedy se obávala, že si s sebou nepřivezla dost knížek.

Takže když zazvonil zvonek, obě děti okamžitě vyskočily na nohy v naději, že návštěva do jejich dne vnese nějaké vzrušení.

„Co to bylo?“ zeptal se zmateně dědeček John.

„Někdo zvoní!“ odpověděli.

Dědeček vstal a zatvářil se trošku rozmrzele. Vydal se chodbou ke dveřím a stěžoval si při tom, že špatně slyší. Podíval se ven klíčovou dírkou a zafrikal. „Ty jeden štourale.“

„Kdo to je, dědečku?“ chtěl vědět Spencer.

Dědeček John na Spencera mrkl, odemkl čtyři zámky na dveřích a otevřel je. Na prahu stál muž s šedivým plnovousem a širokým úsměvem na tváři. Byl vyšší než dědeček a měl slušně velké břicho, ale oba měli stejný tvar nosu a očí. Šlo o jejich prastrýčka Petera, bratra dědečka Johna. Měli mu říkat jen strýčku Petere, protože kvůli slůvku „pra“ si prý připadal staře.

„Co tady děláš?“ Dědeček ho ani pořádně nepozdravil.

„Chtěl jsem se vidět s rodinou, ty jeden bručouno,“ zaburácel strýček Peter.

„Mámu s tátou jsi zmeškal,“ ozval se Spencer. „Už odjeli.“

„Vážně? To je mi líto, zapovídal jsem se s jedním starým známým, co mluví skoro stejně rád jako já. Ale teď už jsem tu, abych se s vámi přivítal!“ Doširoka rozpráhl ruce a obě děti objal.

„Přepokládám, že asi budeš chtít čaj?“ povzdychl si dědeček.

„To bych moc rád.“

Když dědečka následovali do kuchyně, strýček Peter zašeptal: „Překvapuje mě, že vás tu dědeček nechává bydlet, vzhledem k tomu, jak moc nesnáší, když mu někdo sahá na věci! Doufám, že se tady v tom starém strašidelném domě moc nebojíte.“

To v Hedy vzbudilo příval loajality k dědečkovi. „Ne, přijde nám to tu super.“

„Já se teda trošku bojím,“ přiznal Spencer.

Strýček Peter chápavě přikývl. Nahlas pak dodal: „Kdybyste kdykoliv chtěli přespat u mě, stačí to dědečkovi jen říct. Bydlím jenom půl hodiny odsud, i když podle toho, jak často se s Johnem vidáme, by člověk řekl, že žiju na severním pólu. Váš bratranec a sestřenice taky bydlí blízko. Od malička jste se neviděli – je to k smíchu, vážně k smíchu. Jsou zhruba ve vašem věku.“

Hedy si vzpomněla, že se máma o tomhle bratrancu a sestřenici už zmínila.

„Chci se od dědečka naučit pár triků, zatímco tu budeme,“ nadhodil Spencer.

„No, já jsem býval za mlada taky kouzelník, můžu tě toho naučit spoustu,“ pověděl mu strýček Peter. „Byl jsem slavnější než ty, vid', Johne?“

Dědeček John na stůl postavil čajovou konvici, ze které stoupala pára. „Možná když jsem ukončil kariéru.“ Potom se na chvíli zamyslel. „Ne. Ani pak ne.“

Strýček Peter odmítavě zamručel a prohrábl si vousy. „Je nejvyšší čas, abyste se s bratrancem a sestřenicí znovu setkali. Jmenují se Max a Angelica. Říkal jsem jim, že jste tu, a už se vás nemůžou dočkat.“

Hedy a Spencer se na sebe s nadějí v očích podívali.

„Prosím, dědečku, můžou přijet?“ žadonila Hedy.

„Cože? Aby tu bylo ještě víc dětí?“ protestoval dědeček John.

„Prosím!“

Dědeček ukázal na strýčka Petera. „Tohle je tvoje vina. Měli jsme před sebou dva týdny naprostého klidu.“

„Pche!“ odpověděl strýček Peter. „To by přece byla nuda.“

Strýček Peter se zdržel hodinu, kterou strávil povídáním a vtipkováním s dětmi. Měl melodický hlas, jako dělaný pro jeviště, a využíval ho k napodobování kouzelníků, které kdysi znával, a to včetně dědečka Johna. Hedy i Spencer byli zklamaní, když nastal čas vyprovodit strýčka ke dveřím.

„Zítřa nebo pozítří přijedu i s vašim bratrancem a sestřenicí,“ slíbil strýček Peter a sáhl po svém klobouku na odkládacím stolku. Hedy si byla jistá, že ho položil kreprou dolů, ale teď byl vzhůru nohama jako miska, která jen čeká, až ji někdo něčím naplní. Nikdo jiný si toho podle všeho nevsíml. Pamatovala si to snad špatně? *Na tomhle stolku je něco podivného*, usoudila. Než se ale mohla na cokoli zeptat, strýček Peter je objal na rozloučenou, nasedl do auta, zamával a rozjel se z kopce dolů.

Dědeček John měl při večeři nezvykle mlčenlivou náladu. Rozprostírala se nad stolem jako mlha a umlčovala i děti. Vadilo mu, že tam

jsou? Téměř dokonalé ticho pokračovalo, i když sklízeli ze stolu a umývali talíře, a Hedy se ulevilo, když dědeček prohlásil, že už je čas jít spát.

„Zajímalo by mě, jak dlouho by trvalo naučit se od strýčka Petera všechny triky,“ řekl Spencer, když šli chodbou do svého pokoje.

„Vsadím se, že roky.“

„Taky by mě zajímalo, kolik dědečkovi bylo, když se to začal učit on.“

„Tak proč se ho nezeptáš?“ Hedy si všimla, že Spencer jde čím dál blíže u ní. „Co děláš?“

„Je to tu o tolik větší než doma,“ odpověděl Spencer. „Přál bych si, aby tu dědeček víc svítil.“

„Nebud' strašpytel.“

Prošli kolem vchodu do pokoje, který sousedil s jejich ložnicí. Nyní byly vybledlé zelené dveře nepatrně pootevřené. „Pojď se tam podívat,“ šeptla Hedy. Dveře zavrzaly, když je otvírala.

„Hedy!“

„To je v pohodě, Spenci, dědeček nic neuslyší.“

„On ale nechce, abysme mu prohlíželi věci!“

Hedy se začala pomalu sunout dovnitř. „Ty hlídej.“

Spencer ji ale následoval a ve snaze zůstat u ní co nejbliže do ní narazil. „Hlídám strašně nerad.“

Pokoj byl od podlahy ke stropu přeplněný věcmi: nad kobercem z medvědí kůže se tyčily věže z krabic; police překypovaly knihami, hodinami a podivnými mosaznými přístroji, které Hedy vůbec nic neříkaly; obrovské sklenice byly plné sušených rostlin a malých kůstek a na to všechno shlížela velká vycpaná jelení hlava. Poblíž na zdi viselo zaprášené kovové zařízení, které vypadalo jako změt peří. Jednotlivá pera byla dlouhá jako Hedyino předloktí, některá mosazná, jiná jakoby z matné oceli a všechna byla složená do tvaru vějíře. Hedy přemýšlela, jak by vypadala rozložená.

Popošla k jedné polici a nemohla se ubránit nutkání dotknout se prstem malé, ale přesto neuvěřitelně realistické figurky římského